

פרשת דוד

יו"ל ע"י מוסדות "אורות חיים ומשה" ישראל

בראשות ובנשיאות כ"ק מורנו ורבנו האדמו"ר רבי **דוד חנניה פינטו** שליט"א
בן הצדיק המלוב"ן רבי **משה אהרן פינטו** זצ"ל ונכד הצדיק הקדוש המלוב"ן רבי **חיים פינטו** זע"א

פרשת משפטים

כ"ז שבט תשפ"ב 1113

זמני השבת

ירושלים תל אביב חיפה באר שבע

הדלקת נרות	4:34	4:40	4:49	4:55
מוצאי שבת	5:48	5:50	5:48	5:51
רבנו תם	6:27	6:26	6:25	6:28

שבת מברכין המולד ביום שלישי בשעה 3:07-16:11 חלקים

הילולא דצדיקיא

- כ. רבי עובדיה הדאיה מח"ס 'ישכיל עבדי'
- כ. רבי יעקב וידענפלד אב"ד הרימלוב
- כא. רבי יהודה נבון
- כא. רבי יהודה זאב סגל ראש ישיבת מנצ'סט'ר
- כב. רבי מנחם מנדל השרף מוקצק
- כב. רבי שלמה בולא מח"ס לחם שלמה
- כג. רבי יעקב ישראל אלפיה
- מח"ס 'רי"ח ליצחק'
- כג. רבי יהושע רוקח האדמו"ר מבעלזא
- כד. רבי משה בן ממן
- כד. רבי איסר יהודה אונטרמן מח"ס 'שבט מיהודה'
- כה. רבי שאול שרבאני
- כה. רבי ישראל לייפקין מסלנט
- מיסד תנועת המוסר
- כו. רבי אברהם אבינון
- רבה של טרבינק-יוגוסלביה
- כו. רבי דוד הלוי בעל 'טורי זהב'
- כז. רבי חיים בירדוגו
- כז. רבי מרדכי זאב שולמן ראש ישיבת סלבודקה

משכיל לדוד האדם אדון על עצמו

הרי שהעיקר היא השמיעה שהיא הגורמת לבוא, שעל ידי ששמע ולא סתם שמועה אלא שמיעה פנימית שהעירו לעזוב את כל כבודו ולבוא להסתופף בצל משה וישראל במדבר תוהו ושממה. לכן רוצעים לעבד באיבר השמיעה דווקא, באוזן שלא שמעה כי לי בני ישראל עבדים.

וכדבר הזה אנו רואים כיום הרבה אנשים שחוזרים בתשובה לכור מחצבתם, ומתעוררים לזה על ידי שמיעת מוסר ותוכחה שיוצאים מלב טהור ונכנס ללבם, עד שהופכים ומשנים את כל אורח חייהם, וכדאיאת דברים היוצאים מן הלב נכנסים ללב (עיין ברכות ו: והובא בספר שירת ישראל מר' משה אבן עזרא עמ' קנ"ו).

ולכן, כאשר מקלקל העבד גם בשמיעה, צריך לרצוע את אזנו כדי שגם אחרים ישמעו ויראו, וגם הם יתקנו ענין האוזן, ויפסיקו שאר השעבודים וישתעבדו רק להקב"ה, ויהיו ככל שאר בני ישראל שמשועבדים לה' ולתורתו ומצוותיו מתוך חרות מיצר הרע.

ויש ללמוד מפרשת עבד עברי רמז ומוסר השכל. אדם שעובד את ה' הוא בבחינת אדון שמושל ביצרו, וצריך שיקנה לו חבר כמו רכוש, בבחינת או חברותא או מיתותא. ועוד אמרו חז"ל (אבות א, 1) עשה לך רב וקנה לך חבר. שהחבר יהיה כמו קנין ורכושו הפרטי שיהיה קשור אליו כל ימי חייו, ולא לפעמים אוהבו ולפעמים שונאו. וכיון שכל בני ישראל עבדים הם להש"ת, לכן נאמר כי תקנה עבד עברי.

וזה שש שנים יעבוד, שש בגימטריא קשר, וגם רמז לשש עשיריות שהאדם חי (ראה אוה"ח כאן פסוק ד') עד שיבוא עת פקודתו שיצא לחופשי מן המצוות ביום המוות. כמו שכתוב (תהילים ז, י) ימי שנותניו בהם שבעים שנה וגו', ורהבם עמל ואון' וגו'. כי הכל און אם אינו עמל בתורה ובתיקון המידות ובהאבת הזולת.

ויראה שכל ימי חייו יהיה קשור עם חבריו המיוחד ושאר חברים, שאי אפשר להסתמך דוקא על חבר אחד שלפעמים יצטרך חבריו לעזובו ולילך למקום אחר או שאר מקרי הזמן. וכמו שאומר החכם (מבחר הפנינים שער חברים) אלף אוהבים ולא ימעט בעיניך שונא אחד, כי כל מה שיש יותר אוהבים יותר טוב. כעין שכתוב (משלי יא, יד) 'ותשועה ברוב יועץ'. וכן לפעמים לא יזדמן לו האחד יזדמן לו השני וכן השלישי וכו', ושונא אחד לפעמים יכול לעשות רע מאד אף שהוא רק אחד.

ורק על ידי חברים אפשר להתעלות ולהתקדם בעבודת ה' ויראת שמים. וזה אחד מקנייני תורה 'דיבוק חברים'. וכמו שמתן תורה היה באחדות בלב אחד כאיש אחד, שחבירו מקשרו להש"ת, כך הוא הדבר בכל ימי חייו של האדם.

בפרשת עבד עברי כתב הרב אברבנאל וז"ל: "שש שנים יעבוד ובשביעית יצא לחפשי חנים. בשרו הכתוב שאם הוא כיון בשעה שגנב כדי להרוויח בהסיר מעל שכמו טורח פרנסתו ופרנסת אשתו ובניו לא ידבק בידו מאומה, כי אם הבושת והחרפה ששש שנים יעבוד כעבד נמכר ובסוף יצא לחפשי חנם בלא דבר כי אם בגפו יבא בגפו יצא, ומאומה לא ישא בעמלו. ואם בעל אשה הוא וחשב להשליך פרנסה על אדוניו, לסוף ויצאה אשתו עמו והטורח ישוב עליו כבראשונה, וזהו ויצאה אשתו עמו".

רואים מכאן לימוד נפלא. אף שהתורה החמירה על העבד הזה שגנב וחשב על ידי זה להוריד מעליו עול פרנסה, חסה עליו התורה שיישאר ריק ובבושת וחרפה וימכר לעבד שזה לבד בושת גדול. אבל אף על פי כן התורה מצוה על אדוניו לנהוג בו בכבוד ורחמים. עד כדי שאמרו חז"ל (קידושין כ, א) כל הקונה עבד עברי כקונה אדון לעצמו, שצריך להשוותו אליו בכל העניינים, במאכל ומשתה ובשינה. ועד כדי כך, שאם יש לו רק כר אחד צריך ליתנו לעבד.

כמו כן רואים כי אסור לנהוג בו בביזיון, שהרי יש גם מצוה להעניק לו כשיוצא ממנו מכל אשר ברכו ה'. וכל זאת למה; כיון שכבר נאמר (דברים טו, טו) 'וזכרת כי עבד היית בארץ מצרים'. כלומר, כמו שה' התנהג אתך ברחמים והעניק לך כשיצאת ממצרים רכוש גדול וביזת הים, כן אתה צריך להתנהג עם עבדך. ועוד, כדי שלא יבוא להתרגל לזלזל באחרים בני חורין, מקל וחומר; אם אסור לזלזל בעבדך, ק"ו שלא לזלזל באדם כמון.

אבל מאידך גיסא, התורה מענישה את העבד שאינו רוצה להשתעבד כל כולו רק להקב"ה. שכן את זאת אנו רואים בענין רציעת אוזנו ליד הדלת או המזוזה. כמו שאומר רש"י בשם ריב"ז; אוזן זאת ששמעה על הר סיני כי לי בני ישראל עבדים והלך זה וקנה אדון לעצמו ירצע.

ולכן בדווקא רוצעים את אוזנו של העבד ליד המזוזה. שכן העבד הזה לכאורה לא אוהב את ה' ורק אוהב את אשתו ואת בניו, כמו שהוא אומר (שמות כא, ה) 'אהבתי את אדוני את אשתי ואת בני', ולכן מרמזים לו דווקא ליד המזוזה כי צריך לאהוב את הש"ת, שהרי כתוב במזוזה 'ואהבת את ה' בכל לבבך ובכל נפשך'. ואילו אתה רוצה להישאר עבד לאדון כדי להיות פטור מהרבה מצוות הכתובות בתורה.

אבל עדיין יש להקשות, מדוע רוצעים לו דוקא את האוזן ולא את הפה שאמר 'נעשה ונשמע', ועכשיו עובר על זה. שהרי קודם בהר סיני אמר שרוצה להיות עבד ה' ולהתבטל ולעשות את רצונו יתברך שמו, ועכשיו אומר אהבתי את אדוני ומשתעבד לבשר ודם.

ונראה לבאר, שהעיקר היא השמיעה שהיא מביאה לידי מעשה, כמו שכתוב אצל יתרו (שמות יח, א) 'וישמע יתרו' ובחז"ל (זבחים קטז, א) הובא ברש"י; מה שמועה שמע ובא.

דברי הנמים

פרפראות לפרשה
משולחנם של חכמי התורה

הגמ"ח שהציל ממות

רבי ישראל מאיר הכהן זצ"ל מראדין, מי שנתפרסם ע"ש ספרו 'חפץ חיים'. עסק רבות בימי חייו במידת החסד, שהיתה טבועה בדמו ובנפשו, תמיד רדף אחר מעשי חסד הן בגופו והן בממונו. ולא נחה דעתו עד שנתיישב וחיבר ספר שכולו עוסק במידת החסד, ומחובתו של כל יהודי להחזיק ולהשתדל במידה זו. לספרו זה הוא קרא 'אהבת חסד', כשמו כן הוא, מחזיר בלב קוראיו את אהבת החסד ושכרה הטוב בעולם שכולו טוב. באחד מפרקי הספר, עוסק הרב בענין די שכיח ומצוי - השאלת חפצים וכלים מאיש לרעהו ומאשה לשכנתה, וכך הוא כותב:

"וענין חסד זה יוכל כל איש לקיים, כי הוא שייך אפילו בדברים נקלים כמו נפה וכברה ושאר כלי הבית. וכבר אמרו חכמינו זכרונם לברכה: 'גדול עונשו של לכן מעונשו של תכלת, מפני שתכלת דמיו יקרים ואין כל אדם יכול להשיגו, מה שאין כן בלבן. וכן בעניינינו, לא ידרשו מלמעלה על איש חוק למה לא הלוה לחבירו מאה דינר שהוא צריך בהם להחיות את נפשו, אבל ידרשו ממנו על דבר קטן שהיה בכוחו להלוות ולהיטיב לו, ונתעצל בזה."

בקונטרס 'עמוד החסד' הנלווה לספר 'אהבת חסד', מובא מעשה נורא שאירע עם הרב 'חפץ חיים' בעצמו, כפי שנתפרסם הדבר לאחר פטירתו:

מעשה באדם אחד שהיו לו כמה בנים וכולם, לא עליכם, מתו בצעירותם. בצר לבו בא הלה לפני חפץ חיים ושפך בפניו את מר לבו, וביקש ממנו שיתן לו הרב עצה וסגולה לזרע של קיימא.

השיב לו רבי ישראל: "איני יודע סגולות. אך עצתי היא שתעשה גמ"ח קבוע בעיר, אולי יתן ה' שבזכות מידת החסד שתתנהג עם האנשים, יתחסד השי"ת איתך ויתן לך זרע של קיימא."

הלה שמע לעצת הרב והחל מיד לעסוק במידת החסד, עד שעשה גמ"ח קבוע בעיר וקיבל על עצמו להתעסק בענין זה ולהלוות תמורת משכונות. כמו כן קיבל הלה על עצמו שאחת לשלוש שנים, בפרשת 'אם כסף תלוה את עמי', יתאספו אנשי העיר לסעודת מצוה ולהתחזקות במצות החסד.

ככלות שלשה שנים, נולד לאותו אדם בן, וסעודת המצוה של ברית המילה נפלה בדיוק במועד שנקבע לקיים סעודה אחת לשלוש שנים, והיה הדבר לאות ולעד כי בודאי זכותו של האב בעסק מצוות החסד היא שעמדה לו!

וכך ברבות הימים נולדו לאותו אדם עוד כמה וכמה ילדים בריאים ושלמים, לשמחת הכל.

ברבות הימים, שכח הלה את טובתו של השי"ת, ובא בערב אחד לפני הרב וביקש ממנו שימנה נאמן אחר שיעסוק בצרכי הגמ"ח, לפי שהוא אדם טרוד מאוד - וקופת הגמ"ח גדלה ומה גם שישנם כאלה המפקפקים בנאמנותו.

בתחילה סירב הרב להיענות לבקשתו של הלה, בנימוק ששום אדם אחר לא ייטיב לנהל את הגמ"ח בנאמנות ובמסירות, כפי שהוא עשה עד כה, ברם לאחר הפצרות מרובות מצידו של אותו אדם נאלץ הרב להסכים לבקשתו ומינה אדם אחר שינהל את עסקי הגמ"ח תחתיו.

באותו הלילה לאחר שיצא שמח וטוב לב מביתו של הרב, אירע לאותו אדם טרגדיה נוראה בביתו:

אחד מילדיו שישן באותה שעה במיטתו נחנק למות...

טרגדיה נוראה זו לא הותירה ספק בלבו של האב השכול, כי אך מידת החסד והתעסקותו במצוה זו, היא שהפיחה את רוח החיים אצל בנו. ותיכף ומיד קיבל על עצמו החלטה ברורה לשוב ונהל את עסקי הגמ"ח, כאשר היתה באמנה איתו מימים ימימה.

ה'חפץ חיים' שמצטט מעשה זה בספרו, ומציין שהעובדה התקיימה בפניו של 'חכם אחד', את המעשה וכותב: "לכן יראה האדם להחזיק במצוה זו ולא להרפות ממנה..."

במסילת נערה

שביבי אמונה ובטחון מפקנסו של מו"ר
הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

והצנע לכת במעשיך הטובים

באחד הימים באה לפניי אישה בוכה שסיפרה במר לבה שאין בביתם לחם לאכול ומים לשתות ובני ביתה סובלים מקור מרעב ומצמא באופן קבוע. כהוכחה לדבריה הופיע לפתע בנה, ולנגד עיניי פנה לאימו: "אמא, אני רעב! מה אפשר לאכול?"

כאב לי מאד לשמוע על מצבם הכלכלי הקשה, ולכן שאלתי אותה: "הרי ישנם ארגוני חסד רבים מאד בשכונת שלכם, מדוע לא תפני אליהם ותבקשי מהם עזרה?"

האישה השפילה את עיניה והשיבה שבעלה והיא מתביישים מאד שאנשים זרים ידעו על העוני שבביתם והם מנסים ככל יכולתם להסתיר את מצבם הקשה מעיני הבריות. ולמרות שכל בני המשפחה סובלים מוכך - אין בכוחם הנפשי לעמוד בפני בושה זו.

מובן שהשתדלתי לעזור להם ככל יכולתי. אך לאחר מעשה חשבתי לעצמי שהרי אמרו חז"ל (ויק"ר לד, ח): "יותר ממה שבעל הבית עושה עם העני, העני עושה עם בעל הבית", ויותר ממה שאני סייעתי למשפחה, אני זכיתי ללמוד ממשפחה זו מוסר השכל גדול:

כשם שבני המשפחה האביונים מוכנים לסבול סבל רב, ובלבד שישתירו את העוני והרעב השולטים בביתם - באותה מידת הסתרה עלינו לנהוג כדי להסתיר את מעשינו הטובים, לא להתגאות בהם ולא לפרסמם ברבים. ועלינו להשתדל כל ימינו להתנהג בענווה ובהכנעה בבחינת האמור (מיכה ו, ח) - "עשות משפט ואהבת חסד והצנע לכת עם א-להיך".

במה מפטירין

הפטרת השבוע: "הדבר אשר היה" (ירמיה לד)

הקשר לפרשה: הנביא ירמיה עומד ומזהיר את העם על מצות שחרור העבדים והשפחות העבריים, שהוא מענין הפרשה שבה מוזכר דין עבד עברי היוצא לחירות בשש שנים.

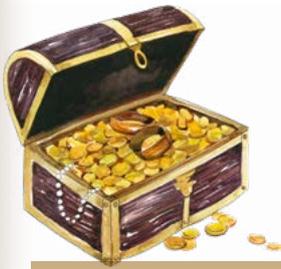
ארחות ישראל

הליכות והלכות בין אדם לחברו

הבאת שלום

ראוי תמיד לברך את הזולת בברכה הכוללת את המילה 'שלום', כדי שיהיה שם שמים בברכה, כמו שמצינו שחז"ל תיקנו לברך את חברו בשם ה'.

המשיב על ברכת חבירו, ראוי שיוסיף תוספת לברכה בה נתברך, וכגון 'שלום וברכה' או 'בוקר טוב ומבורך, וכיוצא בזה. ואמרו חז"ל "חברך קדמך בעדשים אתה תקדמנו בפטומות".

מז האוצר

ממשנתו של מו"ר הגה"צ
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

יסודות ואילנות ליראת שמים

"ואלה המשפטים אשר תשים לפניהם". ופירש רש"י: כל מקום שנאמר 'אלה' - פסל את הראשונים, 'ואלה' מוסיף על הראשונים - מה הראשונים מסיני אף אלו מסיני.

ובאמת האם יעלה על דעת כל בריה שלא לקיים הדינין, אף אם לא ניתנו בסיני?! עד כדי שהתורה צריכה להדגיש לנו מה הראשונים מסיני אף אלו מסיני!

ונראה שכונה אחרת כיון רש"י מה שהביא דרשת חכמים "ואלה" להוסיף על הראשונים, שכן לפשוטן של דברים לומר שגם אלו ניתנו בסיני לא הוצרך להביאה, אלא ביקש ללמדנו חובתו של אדם בעולמו, שיש והיצר הרע הוא מנסה לפתות את האדם ולהרחיקו מעל מצות ה', ואומר לו: רק מה שנאמר מפורש בסיני, חובה עליך לקיימם וכל דבר שלא נאמר בסיני אין חובה לקיימם כלל ועיקר.

ואיזהו דבר שלא מציינו מפורש שנאמר בסיני ואף על פי כן חובה לקיימם? אלו גדרים וסייגים שגזרום חכמי דור ודור כדי להרחיק את האדם מן העבירה.

כך הזהירו החסיד רבינו יונה בפירושו לאבות (א), וזה לשונו: ועשו סייג לתורה כענין שנאמר (ויקרא יח, ל) ושמרתם את משמרתי כלומר עשו משמרת למשמרתי (במזות כא, ב). והסייג הוא דבר גדול ומשובח, לעשות סייג וגדר למצות לבל יוכל להיכשל בהם הירא את דבר ה'. ולכן המקיים את דברי חכמים ז"ל שהם סייגים למצות התורה, חיבב היראה ממי שעושה המצוה עצמה. כי אין עשיית המצוה הוכחה ליראה, כמו השומר לסייגים שהוא נזהר מתחילה שלא יבא לידי פשיעה, אך העושה מצוה ואינו מקיים הסייג, מראה לנו כי אם ייטיב בעיניו לעשות מצוה אל ירע בעיניו אם יפשע בה, ולפרוץ פרץ לא חש מפני היראה ופורץ גדר ישכנו נחש, הנה כי דברי חכמים ז"ל יסודות ואילנות ליראת שמים שהוא עיקר העולם ויסוד המעלה וכל מצות כולם פרפראות אליה.

א. כפי שכבר למדנו, כיוון שפירות השביעית נועדו לאכילה בלבד, שנאמר (ויקרא כה, ו): "והיתה שבת הארץ לכם לאכלה", אסור לסחור בהם, ורק לצורך אכילה מותר למכור מהם מעט כדי לקנות בדמיהם מאכלים. לפיכך, בכלל איסור סחורה, אסור לקנות בפירות שביעית או דמיהם בגדים, כלים, קרקעות וכל דבר שאינו ראוי לאכילה.

ב. כמו כן אסור לשלם בפירות שביעית או בדמיהם חובות. וכן אסור לשלם בהם דמי חבר לבית הכנסת, או חוב שבני הקהילה חייבים לשלם לקופת הצדקה.

ג. וכן אסור לשלם בפירות שביעית או דמיהם שכר פועלים, שאם פועל תיקן דבר בביתו, לא ישלם לו בהם את שכרו. אבל אם היה הפועל חבר שלו, עד שהוא יכול לבקש ממנו לתקן את הדבר בחינם, רשאי אף לתת לו מפירות שביעית שבידו במתנה. שכל זמן שאין הוא משלם בהם את חובו, אין איסור. וכמובן שהפועל צריך לשמור על קדושת פירות השביעית, שלא להפסידם ולא לסחור בהם ולבערם בשעת הביעור.

ד. עבר וקנה בפירות שביעית חלוק, יעמיד כנגדו מאכל שיתקדש בקדושת אותם הפירות, ויאכל אותו עד זמן הביעור. וכן מי שעבר והשתמש בפירות שביעית לצורך אחר שאינו אכילה, כגון ססך עורות בשמן שביעית, יאכל כנגד שווי השמן מאכלים בקדושת שביעית.

ה. מעיקר הדין היה מותר לקנות בדמי שביעית בהמה, היה ועוף חיים, הואיל והם ראויים לאכילה. אבל אסרו חכמים לקנותם חיים, שמא ינחם ויגדלו מהם עדרים ויתקשו לשמור בהם על קדושת שביעית.

ו. מותר לשלוח לחבר פירות שביעית במתנה, ובתנאי שיודיע לו שהם פירות שביעית, כדי שידע שעליו להודות לו במידה פחותה, הואיל ולא נתן לו פירות שלו אלא פירות שמיטה שהופקרו לכל. וגם כדי שידע לנהוג בהם כדין פירות שביעית.

חידודי הפרשה

חידודים לפרשת משפטים

1. כיצד התורה מענישה את העבד שאינו רוצה להשתעבד כל כולו רק להקב"ה?
2. האם מותר לשלוח פירות שביעית במתנה?

תשובות יש לשלוח עד יום שני למייל: 26@hpinto.org.il

משוירי נוסת הגדולה

הגאון רבי עובדיה הדאיה זצ"ל

בעיר של חכמים ושל סופרים, הלא היא ארם צובא - אר"ץ שבסוריא, הונחה ערסו של הגאון רבי עובדיה הדאיה זצ"ל, בביתו של אחד מגדולי חכמי אר"ץ, הגאון הגדול רבי שלום הדאיה זצ"ל. תלמיד חכם בעל שיעור קומה, אשר נתפרסם במיוחד בזכות ספריו הנודעים בהלכה ובאגדה ומי שלימים כיהן כאב בית הדין הרבני שבירושלים ע"ה"ק.

את עיקר חינוכו ינק רבי עובדיה, בסימטאותיה הצרות של ירושלים העתיקה. שכן עוד בהיותו נער כבן חמש שנים, עלו הוריו לארץ הקודש - משאת נפשם, להשתכן בחצרות בית ה' מול מקום המקדש וקודש הקדשים.

אביו שהתבונן עמוקות בכל שלבי צמיחתו ופריחתו של בנו הצעיר, במעלות התורה והיראה. וחש כי לגדלות נוצר יעדיו לגאון ולתפארת בישראל. חפץ מאוד בליבו, כי הגאון המקובל הצדיק, רבי שלום בוחבט זצ"ל, אודותיו שחו זקני ירושלים, כי כל הליכותיו בקודש משך כל שעות היום, היו מכוונים בתכלית הכוונה והדקדוק. אף את ברכת "אשר יצר" היה נוהג לומר ע"פ הכוונות, מתוך סידור הרש"ש זיע"א, משך שעה ארוכה. ואותו ביקש רבי שלום הדאיה שישמש כמלמד לבנו.

תורתו שלמד בשקידה עצומה ובמסירות נפש. תוך הפקרת גופו ממש, שמו את אותותם אותות נפשו. דברי התורה שלמד נבלעו בדמו ונחקקו על ליבו בעט של ברזל. ונתקיים בו מאמר הכתוב: "וראו כל עמי הארץ כי שם ה' נקרא עליך ויראו ממך". ומעשה שהיה כך היה:

בשכונתו של אביו, רבי שלום. היה מתגורר חאג' ערבי, אשר שימש כשוומר החצר. ועד שעה מאוחרת בלילה היה עומד על משמרתו, להגן על יישובי החצר מפני ליסטים וחיות רעות ושאר מיני מרעין בישין. לימים סיפר אותו חאג' ערבי בהתפעלות עצומה. כי כל עוד דלק האור בעליית ביתו של רבי שלום - שם שהה רבי עובדיה. היו הגנבים יראים להתקרב אל אותה החצר, ולא ההינו נפשם לפגוע ביושבי החצר לרעה, כלל ועיקר.

אפיזודה מעניינת שנקשרה בשמו של רבי עובדיה. אירעה בתקופת שהותו בין חכמי המקובלים בשיבת "בית א-ל". עד אז היה נוהג רבי עובדיה לחתום על שמו, בשתי תיבות נפרדות: "עבד - יה" - וכך גם חתם את שמו על הערותיו שכתב על ספרו של רבי מסעוד כהן אלחזד זצ"ל, "שמחת כהן". אותו ערך והגיה.

נוהג זה נמשך עד שביליל שבת אחת, נגלה אליו בחלום, סבו זקנו, הגאון רבי חיים מרדכי לבטון זצ"ל, ואמר לו כהאי לי שונא: "ליהוי ידוע לך כי יש רעש בשמים, איכא בנייהו תשעים ואחד..." סתם ולא פירש

ויהי בבוקר ותפעם רוחו. ולא ידע את פשר החלום, על מה ולמה יש רעש בשמים, ומהו ה"תשעים ואחד"? מיד החל לשאול בעצתם של יודעי הח"ן, זה אומר בכה וזה אומר בכה. ברם לכלל תשובה נאותה לא הגיע.

כשנודע דבר החלום אל אביו, רבי שלום. רהרו בדבר משך זמן מה, ואחר פנה אל בנו ואמר לו, בני, הנה אגלה באוזניך את דבר החלום ופשרו.

"השם עובדיה הריהו בגימטריא מספר תשעים ואחד, שהם בגימטריא מספר הוי"ה ואדנות (91=65+26). ושהם כידוע. חייבים להיות קשורים ומשולבים כאחד. ועל ידי שהינך חותם את שמך "עבד-יה", בשתי תיבות נפרדות, אזי בו בזמן בו

בזמן הרי אתה עושה פירוד בין הדבקים. ופירוד זה מערר רעש בשמים, וזהו איפוא ענין ה"איכא בנייהו תשעים ואחד"...

תשובתו הקולעת של אביו, הפעימה מאוד את רוחו של רבי עובדיה. שמני אז החל לחתום את שמו ברציפות "עבדיה", בלא להפריד בין הדבקים...

כוחה של אחדות!

משפקע שמו בעולם התורה. נתנו בו את עיניהם, פרנסי העיר "פתח תקוה". וביקשוהו נשיאות לכהן כרבה הראשי של העיר. או אז יצא שמו לתהילה כחכם מופלג היודע לחרוץ משפט ולפסק דין. החלו לפנות אליו מרחוק ומקרוב, רבנים וגדולי תורה בשאלות דת ודן, הלכה ומנהג. תלמידי חכמים מובהקים החלו שוטחים בפניו את צורות שאלותיהם בנגלה ובנסתר, והיה משיב להם בזריזות מופלאה.

בשנת תש"ח, בנפול ירושלים העתיקה ביד לגיונות הירדנים (דאז...) ויצא מבת ציון כל הדרה, בתי כנסיות ומדרשות נהרסו עד היסוד והיו למאכלות אש. ומני אז נסכה על פניו זוק של עצב ובמסתרים תבכה נפשו על בית ישראל ועל חורבן בתי המקדש מעט.

תוכניות רבות לחידוש לימוד הקבלה ניקרו במוחו. הוא אף יסד שיעור קבוע ללימוד הקבלה עם קבוצת חכמים. עד שפעם אחת בעת עלותו על משכבו, ראה את אביו המנוח, יושב עם כמה חכמים, ודנים אם יש צורך לבנות מחדש את משכן ישיבת "בית אל". ובחלומו קם רבי עובדיה והצהיר כי הוא נכון להקים את הישיבה, על גג ביתו שברח' רש"י שבירושלים החדשה. על פני החכמים עלתה נהרה והם איחלו לו ברכת הצלחה. ואכן - חפץ ה' בידו צלח ותוך מסירות נפש עצומה עלה בידו להקים בית מדרש גדול "בית א-ל", ללימוד תורת הנסתר ולהשיב עטרה ליושנה.

ביום שבת קודש פרשת יתרו כ' בשבט תשכ"ט, בעלות המנחה, כשישב רבי עובדיה על שולחנו הטהור ועסק בתורה, כדרכו בקודש, יצאה נשמתו בקדושה ובטהרה. והמוני תלמידיו שביכו את מותו ליווהו למנוחת עולמים וכבוד גדול עשו לו במותו. ואף הושיבו ישיבה על קברו. יהי זכרו ברוך.

מעוניין לזכות את הרבים ולהפיץ את העלון "פחד דוד" באזור מגוריך?

פנה עוד היום ע"י שליחת מייל ל:
mld@hpinto.org.il

ותזכה בברכת הצדיק
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

לקבלת דבר תורה יומי

מאת מורנו ורבנו

כ"ק האדמו"ר רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

ניתן לשלוח הודעה

אנגלית +972587929003 • צרפתית +16467853001
ספרדית +541141715555 • עברית +972585207103

שעמו וראו כי טוב ה' - מודעה רבה לאורייתא

בסייעתא דשמיא מעתה ניתן להאזין לשיעורי מורנו ורבנו כ"ק האדמו"ר רבי דוד חנניה פינטו שליט"א - בעברית, אנגלית, צרפתית וספרדית

באתר קול הרשון ובמספר ישיר 0733-718-144

בקרוב יהיה ניתן לקבל חוברת קטלוג מפורט, כל שיעור עם מספר ישיר, ניתן לקבלו במייל: mld@hpinto.org.il

מסודר
לפי פרשות
השבוע, חגים
ונושאים שונים.

שמעו
ותחי נפשכם